

1 жовтня – День людей похилого віку

З ЖУРБОЮ ЗА ПЛЕЧИМА

Меланія Степанівна Смаглюк – одна з найповажніших за віком жительок села Дібрівськ. Народилась у 1929 році. Односельчани шанують бабу Меланію не лише за сиві-пресиві літа, а й ту нележку долю, той материнський чаїний плач, що судились їй небом. А ще тому, що ім'я свої матері, разом з подвигом ратним, увіковічив її син Микола. Двадцятирічним пішов з життя, при виконанні службового обов'язку, усуваючи несправності на одному з атомних реакторів підводного човна К-219. Загинув 3 жовтня 1986 року в Саргасовому морі Атлантичного океану, рятуючи життя товаришів. Через багато років потому вони з'їдуться до Дібрівська, щоб відкрити меморіальну дошку пам'яті підводника Миколи Смаглюка і доземно вклонитись за сина бабі Мелані.

Її життя з 1986 року чітко розділилось на "до" і "після". Бо ж була щира сімейка, була міцна підтримка – трійко синів – Миколка, Іван і Федір. Була вірна подружня пара - її чуйний Левко. Смерть сина підкосила його настільки, що змушена була

сина підкосила його настільки, що змушена була сховати всі Миколчині портрети, аби не бачити, як чоловік захлинається слізьми, цілюючи фото сина. А потім пішов з життя і Левко. За ним не стало Івана, забрала смерть і Федора. Й залишилась сива-сива горлиця одна-єдина в своєму гніздечку. Оті тяжкі втрати, ота гірка самота не відмежували бабу Меланію від людей. Радо сприймає всі запрошення до спілкування, йде поділитись пережитим, йде до гурту, щоб подякувати за те, що відчуває з боку сільчан підтримку, турботу і допомогу.

Й не дивно, що не відмовилась Меланія Степанівна від запрошення побувати на засіданні ради ветеранів області. Знайшла в собі сили, щоб завітати до сільського клубу, вклонитись людям, хай чужим, незнайомим, і слово своє материнське сказати.

- Яку печаль в душі не маю, а про вдячність людям забувати не смію. Всім спасібую за те, що мене, стару, немічну підтримуєте. І своїй сільській раді дякую, й односельчанам. І дровцята маю, і копійку маю, і догляд за мною ведуть. Одне досадно – синочків моїх вже мені ніхто не поверне. І років молодих, і сили. Всьому миру Божому дякую, що Колю мого пам'ятають і шанують. А ще вельми обідно, що мала льготу на газ, а держава її одмінила. Як би ж хто подбав про те, щоб назад повернули. Льготи ж не люди, їх вернути можна...

Й стільки жалю в тих словах Меланії Степанівни, стільки старечої безпорадності, що навіть у молодих пробиваються сльози на очі. Отой щемкий жаль не полишає ні на йоту, коли дивишся, як бережно тулить до грудей бабуня Меланя букетик квітів, а потім з пошаною кладе їх до підніжжя пам'ятника односельчанам, що загинули в роки Другої світової війни. Вона пам'ятає її відгомін. В її сні ще й зараз приходить той день, коли у вогні конало село й порятунку шукали люди в лісах та болоті. А ще у своїх снах бачить, як жовтим цвітом палахкотять огірочки й циганка просить рятувати свого сина від води. Снились ті видива напередодні загибелі Миколи, навідують і тепер вряди-годи. Немов доповнюють оту гірку ношу печалі, що несе за своїми старечими плечима три десятки літ поспіль. А їй, сердешній, видається, що та мука триває цілий вік.

Галина ГАВРИЛОВИЧ